

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2315/2024
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Стојан Печек, адвокат из ..., против тужене Фабрике уља „Банат“ ДОО Нова Црња, коју заступа пуномоћник Леона Димитров, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/24 од 20.03.2024. године, у седници одржаној дана 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/24 од 20.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/24 од 20.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 106/22 од 28.09.2023. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена је обавезана да тужиоцу исплати 25.028,23 динара на име разлике мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа са законском затезном каматом од 11.01.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђених 25.028,23 динара до тражених 551.792,23 динара, односно за још 526.764,00 динара са законском затезном каматом од 11.01.2022. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/24 од 20.03.2024. године, одбијене су жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О основаности захтева за исплату отпремнине, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 3. став 2. и 263. Закона о раду. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да је у време отказа уговора о раду тужиоцу, као технолошком вишку и исплате отпремнине по том основу, код туженог био на снази Колективни уговор у истом тексту као из 2015. године и да је тужиоцу отпремнина требала бити исплаћена у складу са чланом 172. КУ, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Сагласно наведеном, одлука овог суда која је приложена уз ревизију није доказ о супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је тужиочев, јер услед различитих околности сваког конкретног случаја, у овој парници није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као у приложеној пресуди, а чиме би се евентуално оправдала потреба за уједначавањем судске праксе. Такође, посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права.

Такође, нема места одлучивању о ревизији у делу којим се побија одлука о трошковима. Законом о парничном поступку су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка у којем се примењују процесна правила одредби ЗПП-а.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 23.05.2022. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 25.028,23 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

У конкретном случају ревизија је изјављена и против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини главни захтев. Такође, применом члана 420. став 1. ЗПП, ревизија се може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава. Како је у конкретном случају ревизија изјављена и против решења којим је одлучено о трошковима поступка, дакле против решења којим се поступак правноснажно не окончава, то ревизија тужене против ове одлуке није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић